

Конституції України гарантується.

Відповідно до ст. 55 Конституції України кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб. Порядок звернення до суду регламентований процесуальним законодавством, зокрема Кодексом адміністративного судочинства України.

Відповідно до вище проаналізованої інформації, слід зробити висновки, що ознаками адміністративного процесу у справах стосовно оскарження рішень суб'єктів владних повноважень щодо притягнення осіб до адміністративної відповідальності в Україні є: - законність таких дій; - повна обґрунтованість та зрозумілість подання позову; - вимоги від громадян прийняття справедливого прийняття рішення у справі; - безкомпромісне рішення судового органу.

Отже, адміністративний процес у справах стосовно оскарження рішень суб'єктів владних повноважень щодо притягнення осіб до адміністративної відповідальності в Україні це правовідносини, які складаються при вирішенні судом публічно-правового спору, щодо рішення, дії чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень покликані на відновлення та встановлення законних прав, свобод та законних інтересів громадян.

Список використаних джерел:

1. Словник української мови: в 11 томах. Том 5. 1974. Стор. 767.
2. Конституція України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141 Офіційний вісник України від 01.10.2010 № 72/1 Спеціальний випуск стор. 15, стаття 2598
3. Лученко Д. Про правову природу оскарження рішень, дій або бездіяльності суб'єктів владних повноважень.
4. Про виконавче провадження. Відомості Верховної Ради України від 22.07.2016 № 30 стор. 5, стаття 542
5. Кодекс адміністративного судочинства України. Відомості Верховної Ради України від 09.09.2005 № 35, / 35-36, 37 /, стор. 1358, стаття 446
6. Галуцько В., Правоторова О. Адміністративне право України. Повний курс. Підручник. Видання третє. Київ. Академія адміністративно-правових наук. 2020. 466 с.

ПРОБЛЕМНІ ЧИННИКИ ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Кудін Анелія Андріївна,
аспірант Національного університету
біоресурсів і природокористування

В сім'ї європейських народів, Україна є правова демократична держава яка права людини визнана найвищою соціальною цінністю. Реалізація цих положень Конституції України прямо впливає на розвиток правової системи нашої держави. Яка перебуває на зломі, хоча і реально демократичних, однак таких, що знаходяться в стані корумпованих і олігархічних впливів. Що не може задовольняти народ України.

Певна довіра громадян до сучасної верховної влади дає можливість провести її відповідні реформи з метою проведення правової системи України до стандартів і цінностей Європейської спільноти. На сучасному етапі розвитку наше суспільство стикається з багатьма викликами які вимагають свого як теоретичного так і правотворчого й правореалізаційного вирішення. Зasadничою з яких є проблема новітнього формування правової системи України. Адже вона прямо чи опосередковано впливає на усі інші

чинники розвитку правої держави, забезпечення прав і свобод людини та громадянина.

В юридичній літературі сталою є точка зору, що в кожній країні діють свої правові звичаї, традиції, юрисдикційні органи, сформувалися особливості правового менталітету, правової культури, що й об'єднується загальним поняттям "правова система". У будь-якій державі правова система детермінована історичними та географічними факторами, є частиною соціальної системи держави. Правова система — це комплекс взаємопов'язаних і узгоджених юридичних засобів, призначених для регулювання суспільних відносин та юридичних явищ, що виникають внаслідок такого регулювання. Структуру правової системи становлять такі елементи: суб'єкти права — фізичні особи, організації та юридичні особи; правові норми та принципи; правові відносини, правова поведінка, юридична практика, режим функціонування правової системи; правосвідомість та правова культура; законність та правопорядок як результат взаємодії зазначених елементів.

Виходячи з такого засадничого підходу, думок на цю проблематику вчених та вітчизняного законодавства авторкою узагальнено наступні проблемні чинники формування правової системи України:

- 1) в Україні здійснюється постійне реформування вітчизняних органів публічної влади, припиняють своє існування одні публічні органи і по виконанню уточнених осучаснених функцій держави виникають нові;
- 2) в умовах інтеграції українського суспільства до цінностей і стандартів ЄС вагомий вплив на формування правової системи України належить міжнародно-правовими актам ЄС та Ради Європи, в першу чергу провідну роль у цій сфері здійснюють судові прецеденти (рішення) Європейського суду з прав людини який, що приймаються на основі Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод;
- 3) загальні вітчизняні принципи права проходить своє подальше утвердження, в першу чергу щодо переходу всієї правової системи України на дотримання букви і духу принципу верховенства права та наповнюється новим змістом і новітніми спеціальними принципами;
- 4) в умовах сьогодення змінюються підходи до розуміння правової поведінки, та застосування юридичної практики, стосовно парадигми правової поведінки публічних чиновників, зокрема завдяки застосуванням інституту е-декларування;
- 5) змінюється також і юридична практика, поштовхом для чого є європейські стандарти та нові виклики які виникають у суспільних відносинах;
- 6) доведено, що демократичний національний режим функціонування правової системи за ініціативою Президента України наповнюється справедливими чинниками шляхом прийняття антикорупційних заходів та законодавства щодо протидії алігархату;
- 7) проте, існують проблеми щодо повільного зрушення у правосвідомості значної кількості громадян щодо не підтримки ними не популярних, однак необхідних для достойного життя реформ, зокрема щодо запровадження ринкових механізмів в енергетичній та комунальній сферах.

Список використаних джерел:

1. Ведерніков Ю., Папірна А. Теорія держави і права: навчальний посібник. Київ: Знання, 2008. 333 с.
2. Про державну службу. Закон України від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII. Відомості Верховної Ради. 2016. № 4.ст. 43.
3. Про органи місцевого самоврядування. Закон України від 21 травня 1997 р. № 280. Відомості Верховної Ради України. 1997. № 24. ст.170
4. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 25 жовтня 2017 р. № 1106. Верховна Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011#Text;

5. План заходів з виконання Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами- членами, з іншої сторони. Верховна Рада України. 2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1106-2017-п#Text>;
6. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. Верховна Рада України. 2020. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text
7. Загальна теорія держави і права: підручник / за ред. М. Цвіка, О. Петришина. Харків: Право, 2009. 584 с.
8. Національна доповідь щодо реалізації засад антикорупційної політики у 2018 році. Схвалено Рішенням Національного агентства з питань запобігання корупції 29 березня 2019 р. № 885. URL: <https://nazk.gov.ua/wp-content/uploads/2019/07/Natsdopovid-2018.pdf>
9. Фелікс Р. Політичний режим в Україні: Тенденції формування. Політичний менеджмент. 2011. № 5. URL: https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/08/rudych_politychnyi-1.pdf.

АДМІНІСТРАТИВНІ АКТИ ЯК ІНСТРУМЕНТИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ОХОРОНИ ЕКОНОМІКИ У ПРАВОВІЙ ДЕМОКРАТИЧНІЙ ДЕРЖАВІ З РИНКОВОЮ ЕКОНОМІКОЮ

Крупницький Олександр Станіславович,
здобувач Науково-дослідного
інституту публічного права

Суспільні відносини, які виникають у сфері адміністративно-правової охорони економіки в Україні, так би й залишилися благими намірами, якби суб'єкти публічного адміністрування не мали у своєму розпорядженні ефективних інструментів публічного адміністрування. Саме завдяки ним різноманітні суб'єкти публічного адміністрування безпосередньо здійснюють захист прав і законних інтересів суб'єктів господарювання та публічного інтересу держави й суспільства загалом.

Економіка є основою забезпечення переважної більшості прав та інтересів громадян. Одночасно суб'єкти права господарської діяльності є бажаним об'єктом, на який постійно намагаються посягати суб'єкти з різними юридичними властивостями. Усе це потребує конкретних заходів із боку суб'єктів публічної адміністрації, судової влади та громадянського суспільства, щоб попередити протиправне посягання на право господарської власності, створення хороших умов для здійснення бізнесу, відновлення прав та інтересів бізнесменів у разі порушення та забезпечення повноти й у визначенні строки сплати податків, дотримання митних екологічних, антикорупційних і трудових норм права.

Первинним та єдиним правотворчим інструментом публічного адміністрування в діяльності суб'єктів публічної адміністрації є видання ними підзаконних нормативно-правових актів у ході розпорядчої діяльності на основі законів та їх виконання. Це полягає в тому, що в законах України законодавець не спроможний детально визначити всі норми матеріального та процедурного права щодо забезпечення прав, свобод і законних інтересів приватних осіб, а також інтереси держави. Законодавець делегує ці повноваження певним суб'єктам публічної адміністрації як центрального, так і регіонального рівнів. Насамперед підзаконні нормативно- правові акти видаються Кабінетом Міністрів України у формі постанов та центральними органами виконавчої влади у формі нормативних наказів. Обсяг і вагомість підзаконної правотворчості місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування є значно меншими, проте і їх не варто недооцінювати у сфері охорони економіки на регіональному рівні [1; 4; 5]. Наприклад, згідно з Рішенням